

ΕΡΩΤΗΤΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμικούς άχρεία.

'Εννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ τήν έβουάδα — μόνον μιά σορά θά βγαίνη,
κι' έναν έγω έννενάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θά άρχωμαι — γιαιτ' λεπτά δέν έχωμαι,
και εις τήν 'Αθήνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδακην.
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — έίως νάξω κι' έντοσπην.
Συνδρομή γιά κάτε χρόνο — όκτώ φράγμα είναι μόνον.

γιά τό ένα όμας μέρη — δίνα φράγμα και 'εσύ χρε.
Κι' ένα εύλλο έν κρητή — έγινες συνδρομητής,
κι' έσορος τόν παρή δέν είδες — θά τόν σάη μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' αύθείας πρós έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάτε εύλλο μιά δεκάρα.

Είκοσι τέσσαρες τού 'Απριλίου,
βραδυός και κίνησης τού Βασιλείου.

Πούντος τετρακόσα κι' είκοσι έννιά,
κούνημα μεγάλο ό' όλο τόν ντουβιά.

'Στόν Βασιληά μας άναφορά του Φασουλή μας του Φουκαρά.

Ε'.

πών καθώς σας έλεγα 'στό παραμένο φύλλο
πρέπει νάχτε και σεις καθύλου στενωχώρια,
ήλας, πού σας θαρρεί γιά Βασιληά του φίλο,
ήλην γιά τό Στίγμα σας παντοτεινά συχώρια,
όποταν θεία χάριτι λιμάξη και πινξ
ήλιτη πρós τ' 'Ανάκτορα κι' ή πείνα θά πινξ.

πολλά νά σας είπω και νά σας τραγουδήσω,
δέν σκοπεύω, Βασιληά, νά σας πικροκαρίσω...
πολλά νά σας είπω, άλλά μ' αυτό τί γράβαινι;
έν σας είπω και δέν σας 'πώ έσεις δέν θ' άπαντήσιτε,
'ρυπα μεγαλύτερη μίς' 'στό νερό θά γίνη
ήμισια 'στό Τατόι σας θά πητε νά γλεντίσετε.

μας, Μεγαλειότατε, πολύ παρακαλώ,
καύστετε τή συμβουλή κι' έμού του σαχλο - Βάρδου,
επίεις δέρουν περισσίας τό κλούβιο μου μακλό
όλο κτυπεύονται μέσα μου σάν μάλας του μπλιάρου.
πόρα μί τās γνώμας μας και μί τās συμβουλάς
του άνήφορο κι' ή όύμμερις 'Ελλάς.

γνώμη μιά δέν έλεγε κανένας πατριότη;
ήλιπτον τον ναργιλι 'ρουφουσι τον γιχαζικιο,
πήγαινε 'στό διαβόλο κι' ή τόση κλασικότι;
ότι φωμί θά 'τράγαμε μί τον Μυλλόροδε χατικο,

κι' ό Κόντες μί τον Ρόζβερν δέν θήταν τής 'Αγγλίας
και μήτε θά τον 'γνώριξε κι' ό Πρίγκηψ Ουάλλιας.

Κι' έγώ σάν 'Ελλην προτιμώ 'στην ψάχη νά φορήσω
περά 'στον Βασιληά μου μιά γνώμη νά μη άύσω...
ήילו κι' έκείνο νά σας 'πώ κι' αυτό νά μη άφήσω,
ήילו και Θρόνο και λαό μιά και καλή νά σώσω.
Μί συμβουλαίς σηκόνωμαι, μί συμβουλαίς κοιμώμαι,
κι' ό,τι κι' έν έχω τό φορώ και κλέφτη δέν φοβώμαι.

Μί γλωσσόετη δέν 'μπορώ μίαν ώρα νά περάσω
και πρέπει και 'στον Βασιληά, του Θρόνου τό πιπινι,
ένα βαρλιτ συμβουλαίς και γνώμας νά κεράσω
άπάνω 'στό τραπέζι του νά τόχη νά τό πινη.
'Όποιος μί γνώμας σημερα τό Θρόνο δέν σνάρχει
έκείνος τρώγι τό φωμί και τό τυρι χαράμι.

Πολλά 'στον νού μου σκίπτομαι, μιά τί ζητώ δέν ξέρω...
ζώνω σπαθι άμακνηνó 'στη μέση μου σάν Βραύτος,
άνταρτικά συνθήματα σιγά σιγά προφίρω
κι' ό Πατριλότης μί κυττη και λείι ετίνας τούτος; »
ήίλω πολέμου, κούνημα, ζεσπαθωμα, μπαρσοτι,
ήίλω συλλαλητήριας και πατριούτ τσιρούτη.

ήίλω, Μεγαλειότατε, νά θύσω κι' άπόλειω,
άλλά κι' 'Εθνοσυνέλευσις σπουδαίαν νά κλείσω,

θέλω να 'μπώ 'στό Κεντρικό μί τόσους φουκαράδες
κι 'άν τύχη μίς 'στές κάσσιες του να μήν εύρω παράδες,
έλους τους έρουραίους του κι 'όλα του τά πεντικια
νά τά κρεμάσω, Βασιληά, 'στ' αύτήα μου σκουλαρημία.

Θέλω να γίνη ρεμπάλιο κι' αναμπουμπούλας γλίντι,
να χάσ' ή μάνα του παιδι κι' ό σκυλος τόν άκέντη,
θέλω τό βρωμο-Σύνταγμα γιά μιά στιγμή νά ρίξω,
θέλω τόν Βασιλέα μου Μονάρχη νά κηρύξω,
μά θέλω και μί κόκκινη δημοκρατία σκουρία
νά σκεπαθεούν τής κόμης μου τά κταραρά τρουλουφια.

Θέλω να βάφω κόκκινη τή νυκτική μου ρόμπα,
τόσον καιρό 'βαρήθηκα νά ζω μέ τήν ειρήνη,
θέλω στίλετο του Μαρά, του Ραβασούλ τή μπόμπια,
και βαμβάκοπυρίτιδα και νιτρογλυκερίνη.
Δέν ξέρω τί μου γίνεται, δέν ξέρω τί να κάνω,
κι' όλημερίς κι' όληνυκτίς τά ρούχα μου δαγκάνω.

Βράζει, Μεγαλιότατε, και τό 'οικό μου αίμα,
τό κάτω κάτω τής γραφής έπιθυμώ τό Στέμμα,
άπάνω 'στήν πορφύρα μου φαρύς πλατίς να στρώνωμαι,
νά στίλλω φάσκιλα συχνά 'στό κράτος τό σακατικό,
και μέ χρυσάφι πάντοτε καθαίρω νά πληρώνωμαι
τόν κόπων μου τήν άμειβή, τό κάθε μου μηνιάτικο.

'Ας έγινόμεν Βασιληάς κι' 'έδελπάτε τί θέκανα...
όλη τή 'μέρα τριμπαλιό και χωρατά και κάκανα,
κι' 'άν 'γυαινε ποτέ να 'δω άνταρτά μίς 'στό όρόμο
άμείως θά τόν χείδενα γλυκά γλυκά 'στόν όμο,
κι' 'έκείνος μ' 'ένα χείδι μου γλυκό και ντιλικάτο
θέρριχνε τόν μανούα του και τάρακά του κάτω.

»Αχ! Βασιληά μου, θέλεγε, άκόμη χείδεψέ με
και μέσα 'στό Παλάτι μου και τό σπαθί μου σπάας,
μαύρο κρασί τών Ιταλιών και τόν άνταρτή κίρνα,
παρε με μέσα 'στήν Αύλή και ζίψε με σάν βώδι...
έμπρός σου πίοτω μπρούμυτα και πάτα με και πέρνω,
φιλό τό χώμα που πατεί του Βασιληά τό πόδι.

«Αχ! Βασιληά μου, θέλεγε, κι' έμένα δέν λυπαίαι ;
ξίσχισε τόν μανούα μου και τό σπαθί μου σπάας,
όσάν άρνάκι στίκομαι 'μπροστά 'στόν Βασιλέα,
ψωρά, πιθαίνω, κόβωμαι κι' 'έγώ γιά τό καλό σου,
μά στείλε και 'στό σπήτι μου χρυσό διαγγιλία,
όίωρισε γιά τό Θεό κι' 'έμένα Σύμβουλό σου.»

'Αχ! ές 'γινόμεν Βασιληάς μεγάλος και πολίς
και τούς άνταρτάς θέβαζα τής μίγιάς να σκοτώσω
κι' άμείως τά κοτόπουλα να σραξούν τής Αύλης
μέ τά μαχαίρια πουθελαν τό Θρόνο με σάν 'ματώσω,
κι' 'ύτερα θά τούς έβάξ' 'μπροστά μου να τά γλείψουν
και μ' αίματα κοτοπουλιών να μούτρα τον ν' αλείψουν.

'Αχ! ές 'γινόμεν Βασιληάς να σώσω τήν πατρίδα,
νά τρώγω κάποτε κι' 'έγώ σί κάποια Νκουαργίδια,

και τάχαμνά μου τά παιδιά, πούαι πιστά και κόκκαλο,
νά μου παχύνουν σάν άρνάκι τό Πάσχα Καρμανίκα,
και 'στών εύρα του σκύλου μου, που τρώει καθι φρόκαλο,
νά δένουν όλ' οι Σύμβουλοι Βασιλικά λουκάνικα.

'Αχ! ές 'γινόμεν Βασιληάς γιά φτωχιάς να μή σκάω,
όλ' οι Σαιν-Ζεστέπιες σ' 'έμέ να τρέχουν κούταα κούταα,
'στό σπήτι του Προθπουργού έπίσκιη να κάνω,
νά δίνω και 'στού Θεοδωρή τό χέρι τά παπούτσκα,
νά λίγω 'σθή γυναίκα μου αγναίκα, τρώγε πίνε,
και πάμε και 'στό Αϊζ-λέ-μπέν να 'δω τί μέρος είναι.»

'Αχ! ές 'γινόμεν Βασιληάς τόν κόσμο να γλυτώσω
κι' αναφρασίς να στίλλωνται σ' 'έμένα καθι τόσο,
εις όποιον μ' έουμπόυτε τα 'πίσω να γυρίζε,
και να του λίγω έαυτοίς άπάνω σι περφοριάς :
'άπό φρονίμων συμβουλαίς 'έγώ δέν χαμπαρίζω
κι' 'άλοι που τ'όχ' ή κούτρα του να κατεβαζή φείραις.»

Κι' ό Περικλέτος μ' 'έκουσε και μούπε ατί λυπαίαι ;
ύπόθεσε, βρέ Φασουλή, γιά μιά στιγμή πώς είσαι...»
κι' 'έγώ τού είπα ατί μου λές ;... όσο κι' 'άν ύπόθετω
θά μείνω πάντα Φασουλής, καύμεν Περικέτο,
όμως ές 'πώ πώς κυβερνώ μέ 'γνώσι και σοφία
σι κάποιο μένος άγιστω με 'σθή Γεωγραφία.»

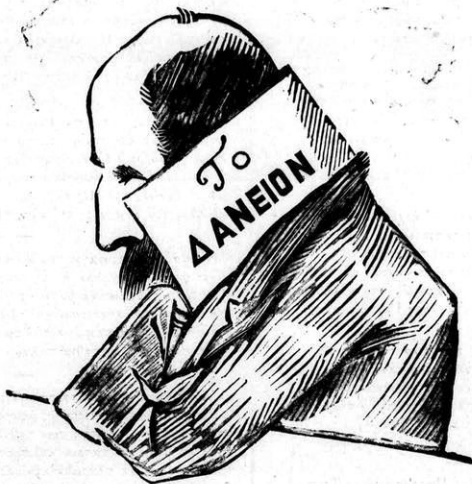
»Έμπρός λοιπόν, βρέ Περικλή, ν' άρχίσωμε δουλειά,
θά στίκομαι 'στό πάγκο μου, αλλά χωρίς μιλήα,
όπόταν κλαίει και γελώ θά κλαίς και θά γελάζε,
κι' εις όλα μου τάνάποδα τά μάτια θά σφαλιζε.
Ποτέ κανίνας Βασιληάς όσάν κι' 'έμέ δέν σφαλιζι
κι' εις ό,τι λίγω, Περικλή, θά σκύβης τό κεφαλί.

»Γιά σένα θάμαι κύριος χωρίς κανίνα λάθος,
μικρό μεγάλο πάθος μου 'οικό σου θάνα πάθος,
όταν κρύνω, Περικλή, θά κάνης πώς κρύνεις,
όταν ιδρώνω, Περικλή, θά κάνης πώς ιδρώνεις,
όταν με πιάνη κόψιμο θά σρίγγης τήν κοιλία σου,
κοντολογής σάν μιά σιαή θά ζής του Βασιληά σου.

»Έμπρός ν' άρχίσωμε δουλειά... τά γούστα μου τά ζέριαι,
και πρότεχε μίς 'στήν Αύλή ποτέ να μή μου φέρης
κανίνα γέρο φρόνιο που τάχει τσπρακόσα...
'έγώ μοναχά θά τιμώ 'έκείνους πουχουν γρόσα,
όπου 'στόν πλούτο ρίχτηκαν κατάνωτρα σάν Λάμιαις
κι' 'άπ' τό πολύ τό σκύψιμο 'καμπούριασαν σάν μπάμπικι.»

»Ποιός είναι τούτος που σκυφτός άπ' 'έξω περπατεί
και τά μαλλιά του τ'εσπρισε σοφία κι' άρετή ;
ξεκουμπισί τον 'γρήγορα... τί θέλεις να τόν κάμω ;
βαρέιτε τήν καθούσα του μ' 'ένα τσουράκι άμμο...
όέν τούς χανώω τούς σορούς και τούς καλαμπαράδες .
'έξω τά ψωρογράμματα και μέσα σι παραδες.

»Σ' αυτών τόν δύσκολο καιρό ποώς δέν ώφελεί
τόν έναρτίων και σοφών ή κευρικεραφή,

και πρόσχε, κακόμοιρε, και 'στην Αύλη κι' απόξω
νά μη συναγιάξωσαι με πάνσοραις καυκάλαις,
άλλοιώς με ξύλο και κλωστογαίς άμείσαι θα σί ελώξω
και θα μετρήσ' ή πλάτη σου του Παλατιού τής σκαλιαις.

»Έτσι που λές, βρέ Περικλή, δέν θέλω για συντρόφους
λογιωτάτους όχληρούς και ξυλοφιλοσόφους,
που δέν σ' άφίνουιν μι άστιγη νά κάρης τά 'δικά σου,
που σου θολώνουιν 'γρήγορα με σκίφαις τό μαπαλό,
και με τής κουταμάφραις των σου τρών τά σωθικά σου
ώσ που 'στό τέλος άρρωστας και πξς εις τό καλό.

»Τι συμβουλαίς άδοκωποιαις, τί πληξίς κι' άηθία!...
θαρρείς μες 'στό Παλάτι σου πώς γίνεται κηδεία.
Μή χασημορμιάσαι 'στό σοφξ, μη σκύβης, μη νυστάξης,
αύτη τήν ώμορφη κυρά μη τήν γλυκοκυττάξης,
μήν πξς έδώ, μήν πξς έκει, μη τόσο ξερατώνης,
των Αύλικών σου τό σχεινί μη τό παρατενώνης.

»Μήν έχης φίλους τακτικούς αυτούς που σουτρουκέουιν,
μη θέλξς εύκολα ν' άκούς αυτούς που κολακεύουιν,
βάζε νερό μες 'στό κρασί, σου ρθάνει μιξ γυναικα,
μη σείσαι, μη λυγίξσαι, όρθος και νούρος στέικα,
κάτω τό χίρι τό 'ερβί κι' άπάνω τό δεξι σου,
έπιμελεύ, κοπιάζε, προώδουε και Ξύσου.

»Όπου δέν πρίπει σοβαρός ποτέ σου μήν κερδόνισαι,
σάν λαδομένις ποτικός ποτέ σου μη λαδώνισαι,

μη λές για τούτο και 'γι' αυτό πώς όδλου δέν σί μέλει,
έκείνο που σκεφθξς άργά όγρήγορα έκτίλει,
ας μήν περξξ 'στά κουτουρού μηδ έστιγη και μόνη,
θέλουιν λαγού περπατησά μικροί μεγάλοι θρόνοι.

»Βλέπε καπνός εις τή στεριά, φωτιαίς εις τά πελάγη,
έχε τής μάχης άλογο 'ξέτιμωτο 'στό πλαγι,
κι' άν από μίσα σου γίλξς, μι λέγει κι' έτσι ψέμματα
πώς λαχταρξς για τρόπαια και δεξασμένα Στίγματα,
και φροντίξε μη ξεραθξ τής 'λευθερίας ό σπόρξ,
και τέλος πάντων άσκηθξς νά φύγξς 'στ' Αγγιόρος.

»Τέτοια μου λίνε, Περικλή, σαχλοκαλαμαραδες,
πούχουιν τά μάτια πάντοτε γαρίδα για παράδει...
Τέτοιαις σου λίνε, Περικλή, μεγάλαις άνοστιαίς
αυτοί που θέλουιν καθίμο με τής σιδερωστιαίς,
και δέν σ' άφίνουιν 'ένομοστος μιάν ώρα νά πρήσθξς,
μηδ νά φξς, μηδ νά πηξς, μηδ νά τραγουδίσξς.

»Τέτοια σαχλά μου τσαμπουνοιν έκείνις, Περικλέτο,
που κοκκινίξουιν τάχατε σάν 'δουιν γυμνό μπαλέτο,
κι' άν ώσθξς λίγη προσέχη σ' αυτό τό σκυλολόγι
δέκα φοραις άλλοίμοιο 'στό θρόνο και σί σίνα,
πρίπει νά πάρξς άσκητο 'στά χίρις κειμολόγι
και νά μετρήξς άδοκωποτα τοús κόκκους έναν ένα.

»Μά πώς με πλήττουιν των σωρών αυτά τά σκυλολόγια,
που τή ζω ή σιγά σιγά σου τρώνι με τά λόγια.

Δέν θίλω μήτε μέ μοσχαίρι ποτέ μου νά μέ ράνουν τίποτει φτωχοί κι' ανάλατοι του δρόμου λιμασόροι, και πρίν τής ώρας άδικά μέ σκίψεις νά μαράνουν τά τέσσαρα κροτίτσα μου και τόνα μου τάγορι.

»Δέν θίλω σχίσεις, Περικλή, μέ τούτο τό συναφι, που μουντζουρώνει τό χαρτί και συμβουλαίς μου γράφει. Θίλω νά δώσης πετακτούς τής μούδας Άρλεκίνους και 'στ' άκριβά μου τά παιδιά τά μοσχονακακίρικα, γιά νά συναναστρέφονται και νά γλεντούν μ' έκεινούς κι' όλγια νεράτα νά γαρουν, που όρώλου δέν τά 'χαζήκκα.

» Εμπρός λοιπόν, βρέ Περικλή, ν' άρχίσωμε δουλειαίς... έξω τους Διογίνηδες και τής σαποκουλιάς... όος τους άμείσως άγυρα, σάν και παραπολιχ, όος τους πθάρει νά κυλούν και τούτε νάχουν σπήτι, όος τους γαιδούρι ζίστωρο νά κάτσουν 'στά κπατούλια, όος τους ταγάρι και ντεράκι και λίρα Γκραββέριτη.

» Έξω τους Διογίνηδες, τά παστρικά τσανάκια, ές πάμε νά γνωρίσωμε κι' όλίγους μ' άνθρώπινα, κάθε γλεντζέ χωρατατζή και κάθε γυναικακίχη, γιαντί πετούν τά χρόνια και δέν γυρίζουν πιά. Έξω τους Διογίνηδες πρίν μας άποβλακώσουν κι' αυτά τάφρατα μάγικα ρυτίδες τ' αλλοκώσουν.

»Μ' αυτούς ώς τώρα 'γάσαμε Παρασκευή και Τρίτη, πάμ' έκει πέρα, που βροντούν γεμάτα τά σκακούλια, ν' άρχίσωμε ξεράντομα μέ τόν Άποσπερίτη και σι γερό τρικοίθερο νά μας εύρισκ' ή Πούλια. Πάμε νά 'δούμε μάλαμμα, πάμε ν' ανάψ' ή στήρινα, κι' όπου σοφός παλγόγερος φασακίλωνε και πέρα.

»Κατακκυήμε Περικλή, μήν κουτλαίς σάν βωδι, εις τό μεντήρι κάθιτε μαζί μου σταυροπόδι και παραμύθια νύστιμα κι' άλλερα συλλογίσου, 'πίς μου γι' άρχαίω Βασιληά τήν άρμωση Ρεβίικα, και γιά τόν Σαρδανάπαλο έκεινον διηγήσου πώς έβασίλευε ποτέ ντυμένος σάν γυναικία.

» Έγώ δέν θίλω, Περικλή, φιλόμουςος νά γίνω σάν τών Ρωμηών τόν Βασιληά, που μου τόν λίνε ρέικτη, τόν μουσό μου τό μισθό τούλάγιχτο νά δίνω εις ένα κι' άλλον παπιτή κι' εις κάθε θεμακίκτη, τόν νομ μου και τήν προσοχή σι τούτους νά τή στήρως κι' αυτούς και τους Πηγάσους των Βασιλικά νά τρίφω.

» Έγώ δέν θίλω, Περικλή, νά φράνωμαι χαζός, μ' άρείσει νάμαι Βασιληάς όλίγον τι πιζός, θίλω νά βλέπω γύρω μου καράβια και στρατούς, άλλα χωρίς και 'στών μαχών νά τριχώ τά πεδιά, κι' όποιος μου 'πή γιά ποιητών Πηγάσους φτερωτούς έκεινός θείλει δίστιμο μέ τόν ζουρομανούα.

» Έγώ δέν θίλω γύρω μου κανείς νά τραγουδή, μηδέ γιά Μούσας έμβαθ ν' άνάθει σάν δαδί, μηδέ τό σάπιο μου κορμί 'στης λίμνιας των θά λούσω... έγω γαιδούρα πρό καιρού, που φιλτική γνωρίζει, κι' άν θίλω σώνει και καλά έξάψαλιμο ν' άκούσω άμείσως 'στών διακπαών τήν βαζά και γκαρίζε.

»Δέν θίλω μήτε 'στ' άρκα της ή δόξ νά μέ ζήψη, μήτε κι' έγώ 'στ' άμάξι μου ποτέ μου νά τή ζήσω, κι' άν ό πιστός μου ό λαός μιά 'μέρα μουρλουζέψη σκοπό δέν τόχω, Περικλή, κι' έγώ νά μουρλουζέσω. Πρίτει νά λάβω πρόνοιαν γιά τά γραμμάτα μου και ν' άσφαλίσω τήν σεπήτη Μεγαλειότητά μου.

» Στρέψε 'στό κράτος τών Ρωμηών, που σέρνει τά μαλλιά του, και 'δες λαό και πουρχόντας, και 'δες τόν Βασιληά του. Θωρεί γαλαζίους ουρανούς και δοξασιμένα μέρη, πηγιώνον όλας ή δουλειαις σάν Άγγλικά ρολόγια, μά τί τραβή, βρέ Περικλή, μόν' ό Θεός τό ξέρει κι' όλοι του λίνε μίς 'στ' αύτή τής καρβάνας λόγια.

»Θαυμάζω τό κουράγιο του κι' ως Βασιληά κι' άνθρώπου, είναι μεγάλη συμφορά ή δόξ' αυτού του τόπου. Πρίτει μ' άρχαίκα νά βαρη προγόνων καρφιούλια τά πλήθη τσαλαπετινών και τριλλοκαρλάδων, πρίτει και τά γλυκούργα τών άμπελιών σταφυλιά νά πετσουκόβη μέ σπαθιά παλών φουστανελάδων.

» Άλλεώς μ' άτέλειωταις φωναίς ό κόσμος τόν σκοτίζει κι' σι πατριώται, Περικλή, μουχρίζουν έλόνα πώς τάχα γιά τό δόξα των καθύλου δέν φρονιζεί, πώς λημονεί τά πάτρια και προτιμά τά ξένα, πώς έτσι δέν θά πληρωθή κανίνας των σκοπός, πώς 'χάθηκαν, πώς 'φράγηκαν και πώς και πώς και πώς.

»Νύκτα και 'μέρα, Περικλή, παντοτεινί μελαδός, έχει φαρμάκια τών Ρωμηών ή κλασική κερών... ή μύριση του τόν έρριζε σι όπό ζουρλαίς Έλλάδες, και βλέπει μιά 'στό Γολγοθά και μιά 'στών Παρθενώνων. Βασθ' 'στη ράχη του σταυρού και στύλο Παρθενώνος κι' είναι πολύ τό βάρος του κι' είναι πολός ό πόνος.

» Πρίτει νά καιή, Περικλή, σι όπό βωμούς λιθάκια και νά φορή μυστόπλεκτα κι' άκάνθια στεφάνια, πρίτει χωρίς νά κουρασθή και όιγως ν' άποστάση κι' αύτόν κι' έκεινον μιά φορά 'στών κόσμο νά δοξάση και όπό χρυσών άρμενιών νά τόν μνήσθη μέλος...

Είς -άλλο φύλλο του Ρωμιού συνέχεια και τέλος.

Σενοδοχείο θλακτό κι' εις κάθε τάξή άνοικτό.

Είς γνώσιν φέρομεν κι' έμεις τών φίλων Άθηναίων πώς 'στό Παλινό τό Φάληρο, εις τό Ξηροταγάρο, ό Καπελάκης άνοίξε Σενοδοχείον νίνον ως μόνον καταρτίζον παντός φραγ και γλάρω. Έκει σάν τρώτε μιά γαρά θά λίγεται πολλαίς πώς άδικά τήν ώρα του κανίνας δέν τήν χάνει, πώς είναι τετραπάρτες αύτός ό Καπελάκης και τό Παλινό τό Φάληρο καινούριο θά τό κνήν. Γύρω τριγύρω θάλασσα και δίπλα περιβόλι, στήνεια και πάστρα ζηλευτή, Σενοδοχείο τρέλλα, όπου μέ μάτια τέσσαρα σάν τό κινάτσον όλοι 'στών Καπελάκη μπρούμπετα θά βγάξουν τά κπατλια.